

Arrest

nr. 168 355 van 25 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Nepalese nationaliteit te zijn, op 25 januari 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 maart 2016.

Gelet op de beschikking van 25 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat hun asielrelaas ongeloofwaardig is.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen. Ze komen immers niet verder dan het poneren van

een vrees voor vervolging, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee ze echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Uit nazicht van de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker de asielinstanties intentioneel heeft gepoogd te misleiden. Zo gaf hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag aan een Bhutanees staatsburger te zijn en B.R.D. te heten, terwijl hij in werkelijkheid Nepalees staatsburger is en R.B.G. heet. Verzoekers stelling zich te hebben gehouden aan de 'raad' van derden, biedt hiertoe geen verschoning. Op verzoeker rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat in de periode van zijn eerste asielaanvraag uiteindelijk ook geen enkele Nepalees is teruggestuurd gelet op de burgeroorlog en dit dan ook geen fundamenteel verschil had gemaakt voor zijn verblijf, is irrelevant en doet geen afbreuk aan verzoekers toenmalige bedrieglijke verklaringen aangaande zijn identiteit en nationaliteit.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat, ondanks hun beweerde vrees voor vervolging, verzoeker pas vijftien jaar na zijn bedrieglijke eerste asielaanvraag en na de definitieve weigering van zijn regularisatieaanvraag in 2014, en verzoekster pas meer dan acht jaar na haar aankomst in België, asiel hebben aangevraagd. De Raad kan zich niet van de indruk ontdoen dat verzoekers de asielprocedure gebruiken om hun verblijf hier in België te bestendigen en niet is ingegeven door een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade.

Deze vaststelling klemmt des te meer gelet op de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoekers hun verklaringen betreffende het aantal bezoeken van maobadi die verzoekster sinds verzoekers vertrek uit Nepal ontving en aangaande verzoeksters persoonlijke problemen die zij beweerdelijk ondervond. Verzoekers brengen geen concrete elementen bij ter verklaring of weerlegging van deze tegenstrijdigheden. Ze beperken zich louter tot een selectieve lezing van de in het administratief dossier vervatte informatie, zonder deze informatie concreet op hun situatie te betrekken. Dergelijke verwijzing volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

In de mate verzoekers voorhouden dat het intern vestigingsalternatief dat door de commissaris-generaal naar voren wordt geschoven niet afdoende werd onderzocht, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal in casu wel degelijk op grond van een individuele analyse en grondige afweging van de omstandigheden eigen aan de zaak tot het besluit gekomen is dat verzoekers over een redelijk intern hervestigingsalternatief beschikken in Kathmandu of Pokhara. Dat zulks overigens genoegzaam blijkt uit de bestreden beslissing waar deze uitdrukkelijk het volgende toelicht: "Voorts kan er betreffende jullie bewering dat uw echtgenote in jullie dorp een slechte reputatie genoot, voor zover hier geloof aan gehecht kan worden, en betreffende de door jullie aangehaalde vernietiging van jullie woning in jullie dorp Rupakot door de zware aardbeving van 2015 (CGVS 2e AA, p. 3-4; CGVS echtgenote, p. 3; p. 9) op gewezen worden dat uit niets blijkt dat u zich anno 2015 niet opnieuw elders in Nepal, buiten uw dorp, bijvoorbeeld in de hoofdstad Kathmandu of in Pokhara, Nepals tweede stad, zou kunnen vestigen. Na een analyse van alle elementen kan namelijk gesteld worden dat het concept van intern vluchtalternatief op u kan worden toegepast, in overeenstemming met artikel 48/5, lid 3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Eerst en vooral bent u in staat om zich elders te vestigen. Als Nepalees asielzoeker blijkt u immers duidelijk in staat te reizen. Bovendien blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat de grote steden in Nepal bijzonder toegankelijk zijn. In het verleden woonde en werkte u bovendien al jaren in Pokhara en zowel in Pokhara als in Kathmandu wonen en werken verschillende familieleden (CGVS 2e AA, p. 3; p. 5-7; p. 12; CGVS echtgenote, p. 2). Er kan verder gesteld worden dat u geen enkele vrees voor vervolging zou ondervinden in de overwogen hervestigingszone. Zoals hierboven reeds vastgesteld, kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met de autoriteiten en de maobadi. U gaf nog aan dat u zich in Pokhara of Kathmandu niet zou kunnen vestigen omdat de algemene veiligheidssituatie niet goed zou zijn en omdat u vreesde dat er opnieuw zou gevochten worden, temeer daar u als Gurung tot een minderheidsgroep behoort (CGVS 2e AA, p. 2-3; p. 7; p. 10; CGVS echtgenote, p. 6; p. 9). Voor wat betreft uw verwijzing naar de huidige algemene

situatie in Nepal waarbij de nieuwe grondwet onvoldoende de rechten van enkele kwetsbare groepen zou beschermen waardoor er voornamelijk in de Terai (Zuid-Nepal) onlusten uitbraken (o.a. straatprotesten waarbij enkele dodelijke slachtoffers vielen en grensblokkades) dient opgemerkt te worden dat deze algemene verwijzing naar een algemene situatie onvoldoende is om te besluiten tot het bestaan van een, voor u, persoonlijk risico op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch tot ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit jullie verklaringen blijkt immers dat jullie geen weet hadden van eventuele veiligheidsproblemen voor uw familieleden, net als jullie Gurung, in Pokhara of Kathmandu (CGVS 2e AA, p. 5-7; CGVS echtgenote, p. 6). Overigens wordt vooral het zuiden van Nepal, en niet Pokhara of Kathmandu, getroffen door enkele gewelddadige incidenten naar aanleiding van de nieuwe grondwet. Dat de veiligheidssituatie in de toekomst zou kunnen veranderen (CGVS 2e AA, p. 8), is puur hypothetisch en niet op concrete feiten gestoeld. De beoogde hervestiging kan tot slot redelijk genoemd worden. Aangezien uit jullie verklaringen blijkt dat u zowel in de regio Kathmandu als in Pokhara familie heeft, dat uw zoon reeds jarenlang in Nepal door uw zus wordt opgevangen waardoor, in tegenstelling tot jullie beweringen, uit niets blijkt dat jullie bij terugkeer naar Nepal geen steun van familie zouden kunnen krijgen en dat u in het verleden reeds jaren in Pokhara heeft gewoond en gewerkt (CGVS 2e AA, p. 3-5; CGVS echtgenote, p. 2; p. 6), kan redelijkerwijs gesteld worden dat u in de mogelijkheid verkeert om u zich bij terugkeer naar Nepal daar te vestigen. U gaf weliswaar aan dat het moeilijk zou zijn om werk te vinden (CGVS 2e AA, p. 5; p. 7). Uit uw verklaringen blijkt echter tevens dat u in Nepal, en meer bepaald in Pokhara, in het verleden al heeft gewerkt (CGVS 2e AA, p. 8; p. 12; CGVS echtgenote, p. 7) en u sloot evenmin uit dat u bij terugkeer werk zou kunnen vinden (CGVS 2e AA, p. 5). Uit de beschikbare informatie blijkt overigens dat het voor migranten mogelijk is om in Pokhara of Kathmandu een nieuw leven op te bouwen. Uit niets blijkt bijgevolg dat het, rekening houdend met de algemene socio-economische toestand van het land, economisch voor u onmogelijk zou zijn om bij terugkeer naar Nepal een nieuw leven in Pokhara of Kathmandu op te bouwen."

Het feit dat de motieven aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zouden zijn.

Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

In zoverre verzoekers artikel 3 van het EVRM geschonden achten, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het land waarnaar ze mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Nepal."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de

verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 8 maart 2016, voeren verzoekende partijen aan dat verzoeker aanvankelijk stelde de Bhutanese nationaliteit te hebben en dat hem thans verweten wordt dat hij zeer lang gewacht heeft om een tweede asielaanvraag in te dienen. Verzoekende partijen verklaren dat verzoeker in 2009 een regularisatieaanvraag had ingediend en derhalve bescherming genoot en pas een nieuwe asielaanvraag indiende nadat de regul werd geweigerd. Wat verzoekster betreft leggen zij uit dat zij zich had aangesloten bij de regularisatieaanvraag van haar echtgenoot en daarom zo lang wachtte om een eerste asielaanvraag in te dienen. Verzoekende partijen wijzen er op dat er in hun hoofde geen sprake kan zijn van een vestigingsalternatief en dat de commissaris-generaal niet kan verwijzen naar de evolutie uit Nepal na de aardbeving naar blijkt dat alle gelden om hervestiging verdwenen zijn en niet gebruikt werden voor het gewone volk. Zij vervolgen dat zowel Katmandu als Pokhara overvol zijn en dat de situatie in Nepal lamentabel is.

In de beschikking wordt het volgende gesteld: *“Uit nazicht van de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker de asielinstanties intentioneel heeft gepoogd te misleiden. Zo gaf hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag aan een Bhutanese staatsburger te zijn en B.R.D. te heten, terwijl hij in werkelijkheid Nepalees staatsburger is en R.B.G. heet. Verzoekers stelling zich te hebben gehouden aan de ‘raad’ van derden, biedt hiertoe geen verschoning. Op verzoeker rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. (...) Bovendien dient te worden vastgesteld dat, ondanks hun beweerde vrees voor vervolging, verzoeker pas vijftien jaar na zijn bedrieglijke eerste asielaanvraag en na de definitieve weigering van zijn regularisatieaanvraag in 2014, en verzoekster pas meer dan acht jaar na haar aankomst in België, asiel hebben aangevraagd. De Raad kan zich niet van de indruk ontdoen dat verzoekers de asielprocedure gebruiken om hun verblijf hier in België te bestendigen en niet is ingegeven door een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade.”* Met hun betoog dat verzoeker aanvankelijk stelde de Bhutanese nationaliteit te hebben en hem thans verweten wordt dat hij zeer lang gewacht heeft om een tweede asielaanvraag in te dienen, dat verzoeker in 2009 een regularisatieaanvraag had ingediend en derhalve bescherming genoot en pas een nieuwe asielaanvraag indiende nadat de regul werd geweigerd en verzoekster zich had aangesloten bij de regularisatieaanvraag van haar echtgenoot en daarom zo lang wachtte om een eerste asielaanvraag in te dienen, weerleggen noch ontcrachten zij de vaststelling dat door hun houding de Raad de indruk krijgt dat verzoekers de asielprocedure gebruiken om hun verblijf in België te bestendigen. Immers, van de persoon de een gegronde vrees voor vervolging koestert of ernstige schade vreest mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij/zij zo spoedig mogelijk de nodige stappen onderneemt om internationale bescherming aan te vragen en te bekomen, wat in casu niet het geval is.

Verzoekende partijen weerleggen met hun betoog dat er in hun hoofde geen sprake kan zijn van een vestigingsalternatief en dat de commissaris-generaal niet kan verwijzen naar de evolutie uit Nepal na de aardbeving daar blijkt dat alle gelden om hervestiging verdwenen zijn en niet gebruikt werden voor het gewone volk, de grond in de beschikking aangaande het intern vestigingsalternatief niet. Zo wordt in de beschikking vastgesteld dat het intern vestigingsalternatief steunt op een individuele analyse en een grondige afweging eigen aan de zaak: *“Eerst en vooral bent u in staat om zich elders te vestigen. Als Nepalees asielzoeker blijkt u immers duidelijk in staat te reizen. Bovendien blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat de grote steden in Nepal bijzonder toegankelijk zijn. In het verleden woonde en werkte u bovendien al jaren in Pokhara en zowel in Pokhara als in Kathmandu wonen en werken verschillende familieleden (CGVS 2e AA, p. 3; p. 5-7; p. 12; CGVS echtgenote, p. 2). Er kan verder gesteld worden dat u geen enkele vrees voor vervolging zou ondervinden in de overwogen hervestigingszone. Zoals hierboven reeds vastgesteld, kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met de autoriteiten en de maobadi. U gaf nog aan dat u zich in Pokhara of Kathmandu niet zou kunnen vestigen omdat de algemene veiligheidssituatie niet goed zou zijn en omdat u vreesde dat er opnieuw zou gevochten worden, temeer daar u als Gurung tot een minderheidsgroep behoort (CGVS 2e AA, p. 2-3; p. 7; p. 10; CGVS echtgenote, p. 6; p. 9). Voor wat betreft uw verwijzing naar de huidige algemene situatie in Nepal waarbij de nieuwe grondwet onvoldoende de rechten van enkele kwetsbare groepen zou beschermen waardoor er voornamelijk in de Terai (Zuid-Nepal) onlusten uitbraken (o.a. straatprotesten waarbij enkele dodelijke slachtoffers vielen en grensblokkades) dient opgemerkt te worden dat deze algemene verwijzing naar een algemene situatie onvoldoende is om te besluiten tot het bestaan van een, voor u, persoonlijk risico op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch tot ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit jullie verklaringen blijkt immers dat jullie geen weet hadden van eventuele veiligheidsproblemen voor uw familieleden, net als jullie Gurung, in Pokhara of Kathmandu (CGVS 2e AA, p. 5-7; CGVS echtgenote, p. 6). Overigens wordt vooral het zuiden van Nepal, en niet Pokhara of Kathmandu, getroffen door enkele gewelddadige incidenten naar aanleiding van de nieuwe grondwet. Dat de veiligheidssituatie in de toekomst zou kunnen veranderen (CGVS 2e AA, p. 8), is puur hypothetisch en niet op concrete feiten gestoeld. De beoogde hervestiging kan tot slot redelijk genoemd worden. Aangezien uit jullie verklaringen blijkt dat u zowel in de regio Kathmandu als in Pokhara familie heeft, dat uw zoon reeds jarenlang in Nepal door uw zus wordt opgevangen waardoor, in tegenstelling tot jullie beweringen, uit niets blijkt dat jullie bij terugkeer naar Nepal geen steun van familie zouden kunnen krijgen en dat u in het verleden reeds jaren in Pokhara heeft gewoond en gewerkt (CGVS 2e AA, p. 3-5; CGVS echtgenote, p. 2; p. 6), kan redelijkerwijs gesteld worden dat u in de mogelijkheid verkeert om u zich bij terugkeer naar Nepal daar te vestigen. U gaf weliswaar aan dat het moeilijk zou zijn om werk te vinden (CGVS 2e AA, p. 5; p. 7). Uit uw verklaringen blijkt echter tevens dat u in Nepal, en meer bepaald in Pokhara, in het verleden al heeft gewerkt (CGVS 2e AA, p. 8; p. 12; CGVS echtgenote, p. 7) en u sloot evenmin uit dat u bij terugkeer werk zou kunnen vinden (CGVS 2e AA, p. 5). Uit de beschikbare informatie blijkt overigens dat het voor migranten mogelijk is om in Pokhara of Kathmandu een nieuw leven op te bouwen. Uit niets blijkt bijgevolg dat het, rekening houdend met de algemene socio-economische toestand van het land, economisch voor u onmogelijk zou zijn om bij terugkeer naar Nepal een nieuw leven in Pokhara of Kathmandu op te bouwen.”*

Verzoekende partijen halen aan dat zowel Kathmandu als Pokhara overvol zijn en dat de situatie in Nepal iamentabel is. De Raad merkt op dat een verwijzing naar een algemene situatie niet volstaat om aan te tonen dat er voor verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat bij een terugkeer naar hun land van herkomst. Dit dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partijen op deze wijze in gebreke blijven. Verzoekende partijen maken dan ook niet aannemelijk dat er voor hen een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat bij een terugkeer naar Nepal.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Nepal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig mei tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS